THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

DE LABRADOR UIT CINCINNATI

Iedereen lachte. De hond niet.

The P&G Saga · 18

Er is altijd een sociale regel geweest die hetzelfde zegt: op begrafenissen wordt gelachen en op bruiloften gehuild. Bij de meesten liet die een glimlach achter in een gedachte; maar wie nadacht, wie dacht de velen te zijn, hield vol dat het niet waar was.

Het was alsof je vijf maanden geleden aan de hele wereld vertelde dat ik met maar $ 70 per maand het hele web zou beklimmen, helemaal tot de top van de eigen zoekopdrachten van de multinationals — zonder geld, zonder reclame, zonder SEO — en de meesten zouden het nieuws als een grap hebben opgevat, met een glimlach, en alleen de ironische kant hebben gezien. Niemand dacht dat het een bewijs kon zijn, of dat de ironie alleen leefde in de daad van degene die het voor elkaar had gekregen.

Maar vandaag was een bijzondere dag: de verjaardag van mijn vader. Vroeg in de ochtend ging ik, zonder het hem te laten weten, bij hem op bezoek in zijn eeuwige woning: de begraafplaats.

De ontmoeting was een mengeling van tranen en glimlachen, maar uiteindelijk had ik hem op mijn manier gevierd, in dit verhaal, om hem te verrassen — het ding dat ik het best kon, en het ding waar hij dol op was.

Toen ik thuiskwam, vond ik mijn vrouw in tranen. Ik dacht dat ze de ontroering van de dag met me deelde. Dat was het niet. Ze was kapot van onze hond, een Amerikaanse labrador van tien jaar, inmiddels een oude jongen, die al drie dagen weigerde te eten, en ze vond geen oplossing.

Zelfs het bezoek van de hondendokter — tot dierenarts had ik hem nooit bevorderd — werd de gebruikelijke nachtmerrie van de mensengeneeskunde: een betaald bezoek, recepten, laboratoriumonderzoek, en hij met zijn glimmende nieuwe auto terwijl ik daar stond te bewonderen hoe slim hij was.

Dus ik onderzocht het probleem en vond de oorzaak. Mijn vrouw had het merk brokken veranderd waarmee hij was opgegroeid: een reuzenzak van 10 kilo, rijk aan vitaminen en overal aangeprezen, gemaakt door een bedrijf dat ik heel goed kende, voor het bescheiden bedrag van $ 25.

Elisabetta, mijn vrouw, had een nieuw merk geprobeerd dat minder kostte, met een Amerikaans labradorteefje op de zak, en ze dacht dat dat hem zou overhalen. Mis. Hij wilde dat merk, en alleen dat merk.

Mijn vrouw dacht dat ik haar voor de gek hield, maar toen ik een handvol van de nieuwe brokken in de oude zak deed, begon hij te eten — en hield meteen na de eerste hap op en keek me aan, alsof hij wilde zeggen dat ik hem nooit zou kunnen bedotten.

Ik lachte me een ongeluk om de hele situatie, mijn vrouw huilde omdat ze dacht dat de hond doodging, en mijn dochter, die er middenin zat, zei dat we allebei idioten waren.

Ik nam de hond aan de lijn en we gingen wandelen, tot aan de etalage van een dierenvoerwinkel. Daar, pal in de etalage, stond zijn merk. Hij maakte er geen geheim van: kwispelend en blaffend vertelde hij me dat hij dat wilde.

Ik bleef staan om hem uit te leggen dat we krappe tijden doormaakten, dat het merk waar hij zo van hield het onderwerp was geweest van een van mijn beklimmingen, en dat ik hem misschien ooit tot directeur van die divisie zou laten benoemen — maar dat hij zich voorlopig bij de situatie moest neerleggen.

Hij was een hond, ja, daar kunnen we het allemaal over eens zijn. Maar hij had één voordeel: hij was Amerikaans, en dat gaf hem een voorsprong op alle andere honden ter wereld.

We gingen naar huis en hij begon te eten, en mijn vrouw, die stierf van nieuwsgierigheid, wilde weten wat er was gebeurd.

Ik vertelde haar dat ik hem had beloofd dat hij de divisie PET&FOOD van een multinational in Cincinnati zou leiden, en hij had me geloofd — want als iemand die Frega heet iets zegt, kun je maar beter je oren spitsen en er altijd van uitgaan dat het waar zou kunnen worden.

Ferdinando